

ЧУДОМИР ФЕЛДШЕРЪТ

Част 1 от „Делидимови одумки“

chitanka.info

Той през войната бил във ветеринарна лечебница, ама нищо. Нали сме си животни все — човек било, добитък било, кога се нещо удари или повече, все с йод го мажат. И ако му е писано, ще му мине, ако ли не — ще го посеят в някой трап, па да поникне след второ пришествие! Освен йод и хинин се намираше при фелдшера, но се свърши преди три-четири месеца и сега си церим настинката с топло вино и чер пипер. Ама аз си го къркам студено и без пипер и по ми помага на телосложението. И прахове за кашлица има, ама изветрели и не помагат на населението. Дядо Слави три месеца ги пи и колкото ги гълта, повече кашля и се засинява от зор.

— А бе, Енчо — дума той на фелдшера, — файда няма бре! Колкото ги пия, по ме задъня в гърдите.

А той смига и дума:

— Тя — кай, — дядо Славе, твоята, от магарешка е по-лоша! И цял чувал да изгълташ, няма да патакса. Дорде не идеш — кай — при татя, няма да те остави!

— Ами що ми не каза по-рано, че да си не давам парите без последствие бе, чоджум?

А той се хили насреща му като волска глава на плет и пердаши сантасето с даскала.

На Недя бабин Делин булката отишла веднъж при него.

— Тъй и тъй — рекла, — бати Енчо, една бучка ми е излязла до слабините и не ме боли, да речеш, ама лошо ми става и ми прималява на корема. Дай ми ум какво да правя.

Прегледал я той, бутнал тук, пипнал там, помислил, помислил, па рекъл:

— Работата е лоша, булка! И не е за мене! При доктора трябва да идете, и то при баш доктор в Пловдив, да я отреже с време.

— А, наредихме я — рекла Недьовица и краката й се подсекли. — Ами че с какво се ходи в Пловдив бе, бат' Енчо? Вчера съм продала шест яйца и си купих сол, кравата куца, а мама, лежи и тя ни жива, ни умряла в къщи!

— Не зная — рекъл фелдшерът. — Тумор имаш на корема, това зная само.

Завайкала се булката, разплакала се, разтичал се и Недьо, че тук, че там, най-после се примолвил на Стамата бакалина за двайсет алтъна с лихва, взема на кръстника си Вълча вола и отиват в Пловдив.

Като я прегледали докторите — що щеш! Жената непразна от пет месеца. След два месеца роди един седмак — момче, — по цял ден вряка у тях като приклещено яре.

Друг път пък попадията отишла при него.

— Какво има, бабо попадийо?

— Лошо, Енчо — рекла, — лошо! Ще се мре — рекла. — Като си похапна на пладне и стана да се кача горе да подремна, дорде мина стълбата, на три пъти почивам. Задушавя ме нещо на корема и сили нямам!

— Колко кила излезе на Гергьовден? — попитал я той.

— Ама че сто и три, ама гаче ми се види, че съм качила още.

— Разходки трябва да правиш, попадийо, разходки! Всяка заран — рекъл — трябва да ходиш на крака до Мильово кладенче по шосето, та да поспаднеш малко!

Тъкмо си приказвали, и леля Неда се намъкнала при тях.

— Какво те води насам, чино Недо? — рекъл фелдшерът.

— Ооох, Енчо, чининото, ще се мре, олум! Свят ми се вие, синко, и краката ми кистисват, кога ходя на път. Вчера бях на бобището в Горчилев дол и щях да пукна из пътя. Един чувал боб не можах да донеса! Добре, че мина Нено Черният с колата, та го метна отгоре.

— Разходки трябва да правиш, чинке, разходки! Ищах да ти отваря и по-много да ядеш, че я погледни, на какардак си замязала.

— А бре, ами нали от тъмно до тъмно сè разходки правя бе, синко! Ей на, завчера чистихме синор на гюла зад усойната, вчера от тъмно съм станала и ходих при козите на мандрата, а след пладне пак на бобището бях!

— Толкова зная аз и това ти казвам!

— Тя, нашата, Недо, е една, както се е видяло — обадила се попадията, — ами я от утре да почнем да се разхождаме!...

Не щеш ли, на другата заран леля Неда грабнала тясната мотика и тръгнала надолу към Мильово кладенче за голямата нива, буци да чука. Близко до Чакървото лозе настигнала попадията запотена, с кошница в ръка, грухти и се клати полека-лека като вършачка.

— Добра стига, попадийо — рекла й леля Неда.

— Дал ти господ добро, Недо! И ти ли на разходка като мене?

— Ами че пак разходка, речи го, де! Хем разходка, хем буци да чукам!

— Оох, тя твойта лесна, че няма какво да ти тежи, ама аз, аааз!...

— Ами, като ти тежи месото, защо си помъкнала и кошница отгоре?

— Ооох, огладнявам сестро, огладнявам! Като повървя малко, и ми прималее на корема, та си взех малко хляб и сиренце да си хапна при кладенчето. Хем дебелея, сестро, хем ми се яде, пък пусти крака не държат!

— Ох, ами мене питаш ли? Отзарана се наведох да взема мотиката, че като ме сряза нещо в кръста, щях да падна. Едвам се влача от пуста слаботия, ама работата не чака! Тръгнах из пътя, вървя и си мисля: „Каквото ни нареди вчера фершелът с попадията, да я стигна из път, ще й реча: «То се е видяло, попадийо, че ний на разходки ще го ударим с тебе — ти да отслабнеш, пък аз да надебелея, — ами я върви напред, пък аз отзад, та ако падне някоя мръвка от тебе, дано се лепне на мене, че и на тебе да олекне и аз малко да заприличам на човек!»“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.